

Universiteit
Leiden
The Netherlands

‘TvJr signaleert en verdiept’

Sombroek, M.P.

Citation

Sombroek, M. P. (2024). ‘TvJr signaleert en verdiept’. *Tijdschrift Voor Jeugdrecht*, 6(3), 59-60. doi:10.5553/TvJr/259035002024006003001

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4171898>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Redactioneel

‘TvJr signaleert en verdiept’

Prof. mr. dr. drs. M. Sombroek van Doorm*

Een béétje wetenschappelijk tijdschrift heeft een editorial. Maar ons Tijdschrift voor Jeugdrecht tot nog toe niet. Over het fenomeen editorial is al het nodige geschreven. Enkele buitenlandse auteurs stellen vast dat het schrijven van editorials ‘is becoming a little bit of a lost art... there has a trend for some journals to skip editorials and to simply publish the article in the order accepted’.¹

Het Tijdschrift voor Jeugdrecht gaat een andere kant op en bij dit allereerste editorial zou ik kort terug willen gaan naar de *raison d’être* van ons tijdschrift.

Het Tijdschrift voor Jeugdrecht zegt ‘hét tijdschrift voor de praktiserende jeugdrechtjurist’ te zijn, met ‘kwalitatief hoogwaardige informatie over actuele (juridische) ontwikkelingen’. ‘TvJr signaleert en verdiept’ is de zelfgekozen missie, met als uitgangspunt ‘dat artikelen oplossingen of overzichten bieden voor de praktijk van de jurist’. En die jurist – werkelijk: alleen de jurist?, ik kom erop terug – zal de *Nederlandse* jurist zijn.

Signaleren, overdracht geven van informatie aan de rechtspraktijk, hoogwaardige informatie bij voorkeur, actueel, een focus op de rechtspraktijk, maar met ook een wetenschappelijke oriëntatie... eigenlijk wil het Tijdschrift voor Jeugdrecht graag *alles* zijn. Het doet me even denken aan de hilarische observatie van de Amerikaanse hoogleraar Fred Rodell in zijn artikel ‘Goodbye to Law Reviews’ (1937): ‘There are two things wrong with almost all legal writing. One is its style. The other is its content.’

In dat stuk, dat zich keerde tegen de Amerikaanse law reviews, verklaarde Rodell nooit meer in zo’n tijdschrift

te willen schrijven. Hij vond juridische tijdschriften eigenlijk maar onmogelijke dingen.²

Ook de redacties van Nederlandse juridische tijdschriften hebben de afgelopen jaren veel gesproken over hun aard en doel. Vaak ging het om het onderscheid tussen wetenschappelijke, vak- en populariserende publicaties. Redacties van tijdschriften zouden keuzes moeten maken: wat wil ik zijn? Een wetenschappelijk tijdschrift of een ‘vaktijdschrift’ met veel aandacht voor jurisprudentie en in de huidige tijd misschien ook wel met ruimte voor blogs.

Daarbij speelt ook op welk type auteurs een tijdschrift zich richt: tellen publicaties mee voor de academische loopbaan van jonge (en oudere) wetenschappers en, zo ja, hoe dan? Mogen studenten er ook publiceren, zie de Amerikaanse law reviews? Barack Obama was als student hoofdredacteur van de Harvard Law Review, en het Nederlandse *Ars Aequi* wordt door studenten gerund. Mogen ook professionals uit de praktijk erin publiceren? En hoe breed maken we de redactie? Met alleen juristen? En, zo ja, is dat dan nog wel van deze tijd waarin het onderzoek meer en meer interdisciplinair is – en waarin we ook steeds duidelijker zien dat maatschappelijke vraagstukken maar zelden genoeg hebben aan het oplossend vermogen van een-en-dezelfde discipline?

Vragen in overvloed dus, en ze lijken me veelal nog relevant. Eén discussiepunt lijkt inmiddels wat meer beslecht: de meerwaarde van juridische tijdschriften, doordat ze zich behalve op de wetenschappelijke wereld ook richten op de rechtspraktijk. Juist in de tijd waarin de wetenschap moet laten zien dat ze ertoe doet, is het nog niet zo’n gek idee om je als tijdschrift – in elk geval ook – te richten op de rechtspraktijk. En dat dóet TvJr uitstekend.

Maar er is nog iets anders. In zijn missie maakt het Tijdschrift voor Jeugdrecht ook nog een duidelijke keuze:

* Prof. mr. dr. drs. M. Sombroek van Doorm is Hoogleraar Recht en Gezondheid

1 Zie bijvoorbeeld E. van Teijlingen, e.a., ‘The Art of the Editorial. *Nepal Journal of Epidemiology*’ 12(1), 2022, p. 1135-1138.

2 Zie uitvoerig C.J.J.M. Stolker, ‘Wat maakt een juridisch tijdschrift wetenschappelijk?’, *NJB* 2004, p. 1409-1418.

‘Voor de artikelen in TvJr geldt dat het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) telkens bron en ijkpunt is.’

Het IVRK als ‘bron en ijkpunt’. Ik had deze heldere focus op kinderrechten eigenlijk niet zo verwacht, maar er wel op gehoopt. Kinderrechten moeten veel meer aandacht krijgen in het Jeugdrecht dan nu het geval is, ook in relatie tot aanpalende disciplines zoals het gezondheidsrecht. Die boodschap gaf ik ook af in mijn recent gehouden oratie.³ Of dat allemaal kan met en voor (vooral) juristen en met een vrij unieke focus op de rechtspraak, is de vraag. Kinderrechten spelen in zo veel meer contexten dan de juridische, denk aan de medische en sociale context of die van het onderwijs.

Het mooie verslag van het CCRA-seminar over kinderrechten tussen vreemdelingen- en familierecht, door Corrien Ullersma in dit nummer, laat nog eens de grote reikwijdte van het IVRK zien en het belang van een meer kindvriendelijke benadering van kinderen; dit keer gaat het om asielprocedures. Deze procedures zijn nog steeds openbaar, terwijl dat helemaal niet gebruikelijk is in andere procedures waarbij kinderen betrokken zijn. Kinderen en jongeren worden ook nog steeds niet standaard gehoord in die procedures en voogden hoeven niet aanwezig te zijn. Verbazingwekkende constatering, die laten zien dat kinderrechten in Nederlandse asielprocedures nog veel te weinig worden nageleefd.

De bijdrage van Cathelijne Schouten ‘Het perspectiefbesluit in de praktijk na de Hoge Raad’ laat zien dat inmiddels een belangrijke eerste stap is gezet die ertoe leidt dat ouders en kinderen een meer vrije toegang tot de rechter hebben ingeval zij het oneens zijn met het besluit dat het kind definitief uit huis wordt geplaatst. Een zorgvuldiger procedure rondom de beslissing tot definitieve uithuisplaatsing komt hiermee dichterbij. En dat komt zonder meer tegemoet aan het recht van kinderen om niet onnodig gescheiden te worden van hun ouder(s). Het naleven van het IVRK als ‘bron en ijkpunt’ betekent ook: kinderen laten participeren in besluitvorming over het kind. Niet alleen praten *over* kinderen, maar *met* kinderen. Je zou ook kunnen denken: niet alleen schrijven *over* kinderen en hun rechten, maar *met* kinderen. Misschien moeten ook zij een plekje krijgen in onze redactie.

3 Mirjam P. Sombroek van Doorm, ‘De steen van Antoine de Saint-Exupéry – Bouwen aan de samenwerking tussen recht en gezondheid’, Oratie Universiteit Leiden 26 april 2024. Zie nader in het binnenkort te verschijnen Tijdschrift voor Familie- en Jeugdrecht.